

Tereza Herz Pokorná: Lásky mezi kapkami deště určily mou životní cestu

12.03.2020

Herečka, tanečnice, publicistka, žena režiséra Juraje Herze zavzpomínala, jak se točil film Lásky mezi kapkami deště, kde ztvárnila hlavní ženskou roli.

Vaše rodina žije na Praze 3 po několik generací. Je to tak?

Dům postavil pradědeček za pomoci svého švagra, slavného architekta a urbanisty Oldřicha Lisky, který po

válce obnovoval zničený Mnichov. Já jsem ale původně z Vršovíc a do domu, kde měl můj tatínek jen garáž, jsem jako malá nerada cupitala a spíš jsem se těšila na výlet někam k rybníku. Čekala jsem na lavičce u židovského hřbitova, až vyjede tatínek s autem ven. Teď celému místu vévodí Žižkovská věž. Dá se pod ní jít na trávu, zahrát si minigolf a je z ní krásný výlet na Prahu. Něktěrymi nenáviděna, jinými obdivována. Já se jejím směrem moc nedívám, ale miminka Davida Černého, která ji zdobí, se mi líbí.

Jak vidíte naši čtvrť dnes?

Vždycky jsem chtěla bydlet na Malé Straně. To už neplatí. Líbí se mi, jak jsou tady všude malé kavárničky, lidé hovoří všemi možnými jazyky, ve dne i v noci můžu nakoupit, co potřebuji. Miluju trhy na Jiřáku, které jsou jen pár kroků za hranicemi Žižkova. Vždycky jsem toužila toulat se ulicemi v dobách minulých a záviděla třeba Paříži, městu mých snů. Teď se mi můj sen splnil. Jen dávnou Paříž vystřídal současný Žižkov. Taky jsem toužila potkávat se se všemi těmi nádhernými rozervanci, malíři a spisovateli a diskutovat s nimi o umění. Ve sklepení mám galerii, která se stala místem, kde se setkávají u sklenky vína současní výtvarníci, autoři, hudebníci a ti, kteří je rádi poslouchají. Diskutuje se, směje i hádá, plánuje a vzpomíná. Někdy s velkou nostalgií na pavlače starého Žižkova, klučí bitvy na Pecích, první lásky. To když se sejdou žižkovští patrioti. V takových chvílích si pak zase já v duchu zavzpomínám na jednu žižkovskou holku, ve kterou jsem se kdysi na chvilku proměnila. Na film Lásky mezi kapkami deště, který určil mou životní cestu, když mi bylo 18 let. Žižkov mě provází celým životem.

Jako představitelka Páji z kultovního Kachyňova filmu Lásky mezi kapkami deště (1979) máte srovnání, jak naše čtvrť vypadala kdysi a nyní.

Ano, to ale platí o celé Praze. Její pověstnou kafkovskou atmosféru už jen tak nenajdete. Při vší úctě jsem ale ráda, že žijeme v jiné době. Jinak film nebyl točený jen na Žižkově, ale i ve Vršovících a jinde. Třeba vůbec nevím, kde se nachází ona rozpadající se vila, která se stala z jednou ústředních míst filmu! Několikrát jsem ji hledala, ale bezúspěšně. Nikdy ale nezapomenu na první natáčecí den. Vycházíme z dnešního divadla Ponec, já s bráškem a za doprovodu Jana Hrušínského a Lukáše Vaculíka. Honzu jsem na place potkala poprvé. Obejmul mě se samozřejmostí sobě vlastní. Kamera se spustila a my koukáme na Němce, jak přijíždí okupovat Prahu. Nic jsme neprobírali, necvičili.

Jak probíhal konkurz na roli Páji?

Stáňa Hudková, asistentka Karla Kachyni, hledala po uměleckých školách nové tváře pro jeho nový film. Moje spolužačka mě doporučila. Měla představu, že bych mohla být jeho Pájou. Nikdy jsem neplánovala stát se herečkou. Brala jsem to jako příležitost ulejt se ze školy. Baletní konzervatoř je tvrdým studiem a tohle byla příležitost, jak si odpočinout. Ani ve snu mě nenapadlo, že by mě pan režisér vybral, a tak jsem se ani neučila text. Když na mě přišla řada, prostě jsem jen improvizovala. Za dva dny zvoní telefon, že je role moje.

Co se dělo pak? Přišly další nabídky na natáčení?

Film měl premiéru v kině na Václaváku. Pak ale začala Spartakiáda a náš film byl okamžitě stažen z kin, prý aby nekazil mládež. Mně se ale změnil život. Herecké nabídky chodily jedna za druhou a já si mohla vybírat.

Měla jste možnost úzce pracovat s režiséry, kteří výrazně ovlivnili naši kinematografii, jako právě byli Karel Kachyňa a Juraj Herz. Dá se jejich práce nějakým způsobem srovnat?

Těžko. Oba mají svůj specifický rukopis, ale pojí je vášeň a touha sdělení. Byli to kumštýři, které je dnes těžké najít. Juraj například neměl tolik možností točit, co by chtěl. Byl mu dán dar, že z většiny námětů, co mu byly přiděleny, udělal úžasný film.

Který jeho film máte nejraději?

Sladké hry minulého léta. Je to renoirovsky laděný film, příběh jedné ženy a pěti mužů podle knižní předlohy Guye de Maupassanta. Pak samozřejmě Spalovače mrtvol. A Pasáž, která není příliš známá a minula se dobou. Film vznikl podle stejnojmenné novely Karla Pecky a dnes by byl snímek absolutně aktuální. Je o muži, který vejde do pasáže, ale nikdy z ní nevyjde. Pasáž je reálným prostorem, ale je zároveň i uvnitř v něm. Prožije v ní peklo a vášeň. To uměl Juraj vždy.

Onen erotikon se jak u Karla Kachyni, tak Juraje Herze objevuje často. Mám pravdu?

Ano, vždyť to je život. Jen ho marně hledám v současných filmech. Buď se jedná o „romantické“ komedie, nebo thriller. Věvodí vulgarita před erotikou, o které teď spolu mluvíme a která byla doménou světových režisérů předešlé generace.

Zažila jste i emigraci na konci 80. let. Jaké to pro vás bylo?

Vždy něco získáváte a něco ztrácíte. Já jsem emigrací splnila Jurajův sen. Chtěl žít na svobodě a procestovat svět. A to se stalo. Měli jsme velké štěstí. Pracovali jsme, narodila se nám dcera.

Řeknu ale jinou příhodu. První večer v našem mnichovském bytě jsme si lehli na molitany, které jsme měli

na zemi, otevřeli víno a pustili televizi půjčenou od kamarádů. Na obrazovce se objevily titulky filmu Lásky mezi kapkami deště.

Co chystáte v nejbližší době?

K 90. narozeninám připravujeme v naší galerii AzeReT výstavu Blance Bohdanové, která tu bude k vidění od 4. března. Obdivuji na ní neskutečnou vitalitu. Své publikum chce tato velká dáma našeho divadelního světa a uznávaná malířka překvapit zcela novými obrazy. Dodělávám také pohádkovou knížku O dobrodružstvích malého štírka, kterou musím dokončit. Jinak v plánu mám dělat spoustu blbin se svým malým vnukem, radovat se ze života a pomáhat lidem činit okolo totéž.

Tereza Herz Pokorná (nar. 1960) vystudovala Taneční konzervatoř v Praze a stala se sólistkou baletu Laterny Magiky, kde po šest let (1981–1987) působila jako tanečnice a sólistka. Ve filmu Karla Kachyni filmu Lásky mezi kapkami deště ztvárnila roli Páji, stala se také ve své době jednou z hereckých představitelk českých televizních princezen. Spolu s manželem Jurajem Herzem emigrovali do Spolkové republiky Německo, kde si zahrála v šesti filmech a pracovala jako pomocná režisérka a choreografka. Po sametové revoluci se vrátila do Prahy. Hrála v divadle na Fidlovačce a moderovala Noční Mikrofórum. V Ondříčkově ulici provozuje galerijní klub AzeReT a věnuje se psaní.

Text: Martin Hošna, Foto: Dušan Šimánek & archív Terezy Herz Pokorné